บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษีอากรคือเครื่องมือทางการคลังที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลในการหารายได้เพื่อการใช้จ่ายของรัฐบาล[1] โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้จ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศ ภาษีอากรที่รัฐจัดเก็บนั้นอาจคิดคำนวณมาจากฐานภาษีที่ต่างกัน คือ เก็บจากรายได้ เก็บจากการใช้จ่ายหรือการบริโภค และเก็บจากทรัพย์สิน

ภาษีที่ประเทศไทยจัดเก็บในปัจจุบัน ได้แก่ ภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีสรรพสามิต ภาษีศุลกากร เป็นต้น ภาษีเหล่านี้รัฐจัดเก็บเข้าส่วนกลางเพื่อใช้จ่ายในโครงการต่างๆ ของส่วนกลางรวมถึงโครงการระดับประเทศ และบางส่วนนำมาจัดสรรเป็นเงินอุดหนุนให้ท้องถิ่นโดยถือเป็นรายได้[2] และภาษีบางชนิดที่รัฐแบ่งสรรให้ (Shared Tax) เช่น ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อน[3] เป็นต้น

นอกจากภาษีที่รัฐจัดเก็บเข้าส่วนกลางดังกล่าวแล้ว ยังมีภาษีอีกประเภทหนึ่ง ตามทฤษฎีภาษีถือว่าภาษีประเภทนี้เป็นรายได้ของท้องถิ่น นั่นคือ ภาษีทรัพย์สิน (Property Tax) โดยทั่วไปภาษีทรัพย์สินจัดเก็บจากเจ้าของทรัพย์สินทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ประเทศต่างๆ ส่วนใหญ่มีการเก็บภาษีทรัพย์สิน บางประเทศอาจจัดเก็บจากทรัพย์สินทุกประเภทและบางประเทศอาจจัดเก็บจากทรัพย์สินบางประเภทหรือทรัพย์สินเฉพาะอย่างเท่านั้น ในประเทศไทยก็มีการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินเช่นกัน เป็นการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินบางประเภท เช่น ภาษีรถยนต์ ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นต้น

---

[1] โฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์, “นโยบายภาษีอากรและการพัฒนาเศรษฐกิจ” ใน การคลังของประเทศไทย, รวบรวมโดยสมนึก แตงเจริญ, โฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์ และไพศาล ชัยมงคล, (นครหลวงกรุงเทพมหานครธนบุรี: โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2515), น. 31.

[2] มาตรา 15 แห่ง พ.ร.บ.รายได้เทศบาล พ.ศ. 2497.

[3] มาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ.รายได้เทศบาล พ.ศ. 2497.

การศึกษาครั้งนี้จะมุ่งเน้นเฉพาะภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินประเภทอสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งเป็นภาษีที่ท้องถิ่นจัดเก็บเป็นรายได้ของท้องถิ่นเป็นภาษีที่มีความสำคัญแก่ท้องถิ่นเป็นอันมาก ท้องถิ่นควรได้ภาษีในส่วนนี้เป็นกอบเป็นกำ สามารถนำไปพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการทำเพื่อท้องถิ่น โดยท้องถิ่นโดยแท้[4] รายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บจากภาษีทั้งสองควรจะเป็นรายได้หลักของท้องถิ่น เพราะเก็บจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในเขตท้องถิ่น แต่เนื่องจากภาษีทั้งสองยังมีปัญหาในเรื่องโครงสร้างภาษี ทำให้ท้องถิ่นมีรายได้น้อย ต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นจำนวนมาก และยังทำให้เกิดปัญหาการเก็งกำไรในอสังหาริมทรัพย์จนเป็นผลเสียแก่เศรษฐกิจส่วนรวมด้วย

ดังนี้ เพื่อให้ระบบภาษีมีประสิทธิภาพ จึงมีแนวคิดที่จะปรับปรุงกฎหมายภาษีทั้งสอง โดยการรวมภาษีทั้งสองเป็นหน่วยภาษีเดียวโดยใช้หลักเกณฑ์ของภาษีทรัพย์สินซึ่งเป็นความคิดเห็นของนักวิชาการทั้งทางเศรษฐศาสตร์และทางกฎหมาย แนวคิดนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2517 – 2519 และมีงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่

1) Property Tax Reform for Thailand โดยวิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์

2) แนวทางการปรับปรุงการจัดเก็บภาษีและการจัดหารายได้ของหน่วยการปกครองท้องถิ่น โดย ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์ สกนธิ์ วรัญญูวัฒนา และจรัส สุวรรณมาลา

3) แนวทางในการปรับปรุงกฎหมายภาษีทรัพย์สิน โดย สุภาพร ยงสุวรรณกุล

4) ปัญหาเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่: แนวทางแก้ไข โดยณิชนันท์ จังกาจิตต์

รัฐบาลก็เล็งเห็นถึงปัญหาและข้อบกพร่องของกฎหมายภาษีทั้งสองและพยายามแก้ไขปัญหาโดยจัดให้มีการทำวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษาถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องศึกษาข้อมูลซึ่งต่างได้พยายามยกร่างกฎหมายภาษีของตน จนกระทั่งวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2537 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ความเห็นชอบในมาตรการปรับปรุงรายได้ส่วนท้องถิ่นตามนโยบายรัฐบาลของคณะกรรมการปรับปรุงรายได้ของส่วนท้องถิ่นตามนโยบายรัฐบาล 9 มาตรการ ซึ่งมาตรการอันหนึ่ง ได้แก่ มาตรการปรับปรุงภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ ให้เป็นภาษีเดียว เรียกว่า “ภาษีบำรุงท้องที่” โดยนำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับกฎหมายภาษีทรัพย์สินมาใช้ ดังนี้ กระทรวงการคลังและกระทรวงมหาดไทยจึงได้ร่วมกันยกร่าง พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. .... ขึ้น

---

[4] พลประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา, กฎหมายว่าด้วยการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น การบริหารท้องถิ่นสำหรับนักบริหารภาครัฐและเอกชน, (ม.ป.ท.: ม.ป.พ., 2544), น. 9.

ต่อจากนั้นก็มีการปรับปรุงร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าวด้วยความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กรมการปกครอง กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นต้น ต่อมาวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2541 จากการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 7) ได้เสนอให้มีการปรับปรุงซึ่งกฎหมายใหม่เป็น “พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พุทธศักราช ....” และได้มีการนำเสนอคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2541 ซึ่งก็ได้รับความเห็นชอบพร้อมกับได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาดำเนินการตรวจพิจารณาร่างกฎหมายดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง โดยมีข้อสังเกตหลายประเด็นที่สำคัญ ได้แก่ เรื่องโครงสร้างภาษี การบรรเทาภาษี และการลดหย่อนภาษีสำหรับผู้มีรายได้น้อย

หลังจากที่กระทรวงการคลังได้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาทบทวนข้อสังเกตของคณะรัฐมนตรี และได้แจ้งความเห็นไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 3) ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2546

ในวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2547 พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้ให้รองนายกรัฐมนตรี นายจาตุรนต์ ฉายแสง ในฐานะประธานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นำคณะซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากกระทรวงการคลังและสำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าพบเพื่อชี้แจงหลักการและรายละเอียดเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ....

นายกรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบในหลักการรวมทั้งสาระสำคัญส่วนใหญ่ของร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. .... พร้อมกับได้ให้เร่งรัดผลักดันร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. .... เพื่อให้มีผลบังคับใช้โดยเร็วแต่เดิมได้ตั้งเป้าหมายว่าจะให้มีการประกาศใช้ในวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2548

จากการศึกษาร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พุทธศักราช .... พบว่าได้ปรากฏร่างพระราชบัญญัติภายใต้ชื่อ “ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง” สองฉบับมีความแตกต่างกันในส่วนของหลักการและเหตุผลรวมทั้งเนื้อหาสาระบทบัญญัติและจำนวนบทบัญญัติกล่าวคือ ฉบับแรกมีจำนวน 67 มาตรา และฉบับปรับปรุงแก้ไขใหม่มีจำนวน 79 มาตรา

ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ได้รับความสนใจจากบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนผู้ซึ่งจะต้องรับภาระภาษีใหม่ดังกล่าว รวมทั้งกลุ่มนักธุรกิจพัฒนาที่ดิน และผู้ถือครองอสังหาริมทรัพย์จำนวนมาก ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับหลักการของร่างกฎหมายนี้ ที่จะให้มีการจัดเก็บ

ภาษีกับผู้ถือครองที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง แต่ขณะเดียวกันผู้ที่ไม่เคยเสียภาษีก็ไม่ต้องการรับภาระภาษีและผู้ที่เคยเสียภาษีตามกฎหมายเดิมก็เกรงว่ากฎหมายภาษีฉบับนี้จะสร้างภาระภาษีให้กับตนเพิ่มขึ้น

ดังนี้ ผู้เขียนจึงสนใจที่จะศึกษาร่าง พ.ร.บ. ฉบับปรับปรุงแก้ไขใหม่นี้ว่าสามารถแก้ไขปัญหาหรือข้อบกพร่องของกฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดินและกฎหมายเกี่ยวกับภาษีบำรุงท้องที่ได้ตรงตามวัตถุประสงค์และสามารถบังคับใช้ได้ตามวัตถุประสงค์และสามารถบังคับใช้ได้ตามเจตนารมณ์ของการร่างกฎหมายฉบับนี้หรือไม่ รวมถึงปัญหาต่างๆ ของการใช้บังคับร่าง พ.ร.บ.นี้พร้อมทั้งแนวทางแก้ไขปัญหาเหล่านั้น

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

ภาษีทรัพย์สินเป็นภาษีที่ดีและเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการจัดเก็บภาษี หากมีการวางแผนและกำหนดโครงสร้างภาษีและขั้นตอนการจัดเก็บภาษีที่ดีตามทฤษฎีภาษีอากรให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ จึงควรที่จะวิเคราะห์ถึงสาเหตุโดยเน้นเฉพาะปัญหาทางกฎหมายที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดเก็บภาษีชนิดนี้ ดังนั้นวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ

1. เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจถึงหลักเกณฑ์และโครงสร้างกฎหมายภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินที่ใช้ในปัจจุบันของประเทศไทย และกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
2. เพื่อวิเคราะห์กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
3. เพื่อศึกษาปัญหาของกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และแนวทางแก้ไข

ขอบเขตและวิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้จะมีขอบเขตเฉพาะการศึกษาภาพรวมของกฎหมายภาษีทรัพย์สินตามทฤษฎีภาษีทั่วไป ปัญหาและข้อบกพร่องของกฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดินและกฎหมายเกี่ยวกับภาษีบำรุงท้องที่รวมทั้งวิเคราะห์กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

วิธีการในการศึกษาของวิทยานิพนธ์นี้จะเป็นการศึกษาแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จากการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจาก พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พุทธศักราช 2508 พ.ร.ก. ต่างๆ และ พ.ร.บ. อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง คำพิพากษาศาลฎีกา ตำราวิชาการ ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความวารสาร รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์

เมื่อศึกษาข้อมูลดังกล่าว ผู้เขียนได้อธิบายและวิเคราะห์โดยแบ่งออกเป็นบทๆ ดังนี้

บทที่ 2 เป็นการศึกษาถึงข้อความคิดทั่วไปของกฎหมายภาษีอากร โดยแยกเป็นศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างและนโยบายภาษีอากร และศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของภาษีทรัพย์สิน ทั้งนี้ ในการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างและนโยบายภาษีอากรได้สรุปความหมายของภาษีอากร วัตถุประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร โครงสร้างการคำนวณภาษี รวมถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับประสิทธิภาพของภาษีอากร สำหรับการศึกษาในเรื่องลักษณะทั่วไปของภาษีทรัพย์สิน ได้ศึกษาถึงขอบเขตของภาษีทรัพย์สินซึ่งประกอบด้วยความหมายของภาษีทรัพย์สิน ประเภทของภาษีทรัพย์สิน ผู้มีหน้าที่เสียภาษี อัตราภาษี การประเมินราคาทรัพย์สิน การปฏิบัติจัดเก็บภาษีทรัพย์สิน ระบบให้ความเป็นธรรมเกี่ยวแก่ภาษีทรัพย์สิน รวมทั้งศึกษาถึงวัตถุประสงค์ของภาษีทรัพย์สินและประโยชน์ของภาษีทรัพย์สินซึ่งกล่าวไว้โดยสังเขป นอกจากนี้ได้ศึกษาถึงกฎหมายภาษีที่จัดเก็บจากทรัพย์สินที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันในประเทศไทย โดยศึกษาถึงกฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายเกี่ยวกับภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งได้สรุปสาระสำคัญของกฎหมายทั้งสอง

บทที่ 3 เป็นการศึกษากฎหมายภาษีที่จัดเก็บจากทรัพย์สินในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศไต้หวัน แคนาดา อังกฤษ สหรัฐอเมริกา และฟิลิปปินส์ โดยสรุปสาระสำคัญของกฎหมายดังกล่าว อันประกอบด้วย ผู้มีหน้าที่เสียภาษี ฐานภาษี อัตราภาษี การยกเว้นและลดหย่อน การบริหารจัดเก็บ และการบรรเทาภาระภาษี

บทที่ 4 เป็นการวิเคราะห์กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งเป็นบทบัญญัติที่จะแก้ไขข้อบกพร่องและปัญหาของกฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดินและกฎหมายเกี่ยวกับภาษีบำรุงท้องที่ โดยศึกษาถึงความเป็นมาของแนวคิดในการเสนอให้มีการปรับปรุงกฎหมายทั้งสองและความเป็นมาในการบัญญัติกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง รวมทั้งสรุปสาระสำคัญของกฎหมายดังกล่าว

บทที่ 5 ศึกษาถึงปัญหาของกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในด้านโครงสร้างภาษี โดยวิเคราะห์ให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากบทบัญญัติในกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ทั้งนี้ได้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาไว้ด้วย

บทที่ 6 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

คำย่อและคำจำกัดความที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

เพื่อความสะดวกในการเขียนและการอ่านวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอใช้คำย่อและคำจำกัดความต่างๆ ดังนี้

“ภาษีทรัพย์สิน” หมายถึง ภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินทุกประเภททั้งอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ เป็นการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินทั่วไปและทรัพย์สินเฉพาะอย่าง รวมถึงหลักการทั่วไปหรือทฤษฎีทางภาษีทรัพย์สิน

“ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง” หมายถึง ภาษีทรัพย์สินประเภทหนึ่งที่มีลักษณะการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินเฉพาะอย่างโดยมากจะเป็นการจัดเก็บจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

“กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง” หมายถึง บทบัญญัติของร่าง พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. .... ฉบับปรับปรุงแก้ไขใหม่ ซึ่งสำนักคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาเสร็จและเสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามหนังสือที่ นร 0601/668 ลงวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2541 และคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติหลักการในวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2541 ทั้งนี้เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2545 สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยฝ่ายกฎหมายการคลังนำเสนอร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ... เพื่อให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 3) ตรวจพิจารณา โดยพิจารณาแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2546

“กฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดิน” หมายถึง บทบัญญัติของ พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475, พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2475, พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2485, พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 และ พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2543

“กฎหมายเกี่ยวกับภาษีบำรุงท้องที่” หมายถึง บทบัญญัติของ พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508, พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2516, พ.ร.ก. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 พ.ศ. 2524, พ.ร.ก. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2529 และ พ.ร.ก.แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2543

“การลดหย่อน” หมายถึง การได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีสำหรับทรัพย์สินตามที่ระบุไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดิน กฎหมายภาษีบำรุงท้องที่ และกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

“การยกเว้น” หมายถึง การยกเว้นภาษีให้กับทรัพย์สินเฉพาะอย่างเดียวตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดิน กฎหมายเกี่ยวกับภาษีบำรุงท้องที่ และกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

“ป.พ.พ.” หมายถึง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

“พ.ร.บ.” หมายถึง พระราชบัญญัติ

“พ.ร.ก.” หมายถึง พระราชกำหนด

“พ.ร.ฎ.” หมายถึง พระราชกฤษฎีกา

“ระเบียบของคณะกรรมการ” หมายถึง ระเบียบของคณะกรรมการการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ของอสังหาริมทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม พ.ศ. 2535

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษานี้จะทำให้เข้าใจหลักเกณฑ์และโครงสร้างภาษีทรัพย์สิน ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง รวมถึงปัญหาข้อบกพร่องของกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และคาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการค้นหารูปแบบโครงสร้างภาษีที่ดีและเหมาะสมของกฎหมายภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินที่ควรจะใช้ในประเทศไทยและคาดว่าจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงบทบัญญัติทั้งกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง